

[Thisted Knudsen.]

som jeg må formode ministeren kendte, da han fremsatte lovforslaget. Jeg synes nu ikke rigtig, man har lov til at fejle den af bordet på den måde, som det ærede medlem her har gjort. Det er kommunernes repræsentative organ, der kender sit ansvar, kender sine kommuner — også den, som det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen repræsenterer — og derfor selvfølgelig udtaler sig med fuldt ansvar. Det synes jeg egentlig at det ærede medlem slap meget let over, da han argumenterede imod kommunernes skrivelse.

De tre kommunale organisationer gør opmærksom på, at det er et socialt problem, enkelt og ligetil: her bor nogle mennesker i en ejendom. Samfundet har et skattesystem, som vi finder er urimeligt over for boligen. Dette skattesystem medfører nu sådanne virkninger, at det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen kan komme og sige til det høje ting og den højtærede indenrigsminister: nu går den ikke længere, for folk kan ikke blive boende i deres boliger, fordi skatterne er for høje. Så siger kommunerne — ikke, at vi skal røre ved dette system; men hvis det er sådan, som det ærede medlem her siger, skal man så egentlig ikke lave et helt nyt system?

Jeg ved godt, at intet er evigt i denne tilværelse, ej heller dette, at vi normalt skal betale vore skatter, medens vi lever, og nu indfører vi altså det princip, at man kan vente, indtil man er død. Jeg er for så vidt ligeglad med arvingerne, det gør heller ikke noget indtryk på mig, men det er selve princippet, det drejer sig om. Vi har peget på, om det egentlig ikke var meget bedre at se på det beskatningssystem, som vi nu har med hensyn til boligen, hvor jeg og mit parti er tilhængere af, at man kommer så langt ned som overhovedet muligt, så at kommunerne i hvert fald ikke lod disse skatter blive ved at stige med den virkning, at det bliver nødvendigt at gennemføre forslag af denne karakter. Kommunernes skrivelse og argumentation er altså fejlet af bordet. Vi har i udvalget egentlig gerne villet hjælpe disse mennesker, men der har slet ingen muligheder været. Man har sat sig fast på dette forslag, og derfor står vi nu i den situation, at vi ikke kan medvirke til dets gennemførelse, selv om vi gerne ville have hjulpet disse mennesker.

Argumentationen har egentlig kredset om to ting, kun to ting. For det første har man sagt, at det var kommunerne selv, der bestemte; det er selvfølgelig rigtigt. Men det er lige så rigtigt, at det er forkert, at man i den ene kommune anvender en lov og i en anden kommune ikke. Vi ved godt, at det ikke lader sig gøre i praksis. Når man først åbner en sluse, er det sådan, at enhver kommune, der kender sit ansvar, egentlig gerne vil udnytte enhver lov til sine borgeres fordel. Derfor har de kommunale organisationer ret. Når man giver dem et sådant dokument i hænde, er det selvfølgelig meningen, at det skal anvendes. Det gør jeg i min kommune, for det er da min pligt at sørge for, at de love, som staten giver, også kommer Ringsted bys borgere til gode. Man skal ikke sidde og se på, om man har dette eller hint synspunkt, og derfor er det ikke noget vås, kommunerne siger, men en kendsgerning og en praksis, og derfor er der ingen grund til at gøre sådanne bemærkninger, som det ærede medlem gjorde, om foreningernes udtalelse.

Endelig — og det er også et argument, man har kredset om — drejer det sig ikke om noget større antal. Jeg tror egentlig, det er rigtigt, at det er meget få, for hvordan er forholdet? De allerfleste mennesker vil gerne betale deres skatter selv. Jeg kender da mange mennesker, og det gør det ærede medlem sikkert også, der ikke vil sætte hele dette maskineri i gang med at få skrevet under på et pantebrev — jeg ved, hvor svært det er at få folk til at skrive under på et pantebrev — få tinglyst i ejendommen og offentliggjort for gud og hvermand: nu kan jeg ikke mere betale mine skatter, nu skal jeg gøre det, når jeg er død. Tror man virkelig, det vil være en fremgangsmåde? Det er en teori, som det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen er blevet indfanget i, og vi kender jo, når det ærede medlem kommer ind i en sådan fælde, så springer han omkring, og så en dag, ja, så sker der et eller andet, som der er sket det nu.

Det saglige i denne sag er ikke i orden. De medborgere, der var i den situation, at det ulykkelige skattesystem med boligen medførte, at de ikke mere kunne betale deres skatter, var både de konservative og venstre villige til at hjælpe på en rimelig og fornuftig måde. Det var ikke det, det drejede